

porotného súdu vo výmere hlavných trestov obžalovaných podľa 1. odst. § 33 por. nov. zrušiť a s použitím § 91 tr. z. im znova vymerať hlavné tresty, ktoré sú primerané ich vine.

Pri preskúmaní veci z úradnej povinnosti spoznal najvyšší súd, že trestné činy obžalovaného A., spáchané neoprávneným držaním zbraní, boli porotným súdom nesprávne kvalifikované ako dvojnásobný prestupok podľa § 6 nar. min. preds. čís. 5476/1914 M. E. a tiež ako prestupok podľa § 34 tr. z. o prest.

Citované nariadenie čís. 5476/1914 M. E. má na mysli nielen jednu zbraň, ale i viac takýchto zbraní neoprávnene držaných a preto multiplika neoprávnene držaných zbraní nezakladá multiplicitu prestupkov podľa počtu držaných zbraní.

Krome toho, pretože skutková podstata prestupku podľa § 34 pr. tr. z. je v podstate absorbovaná skutkovou podstatou prestupku podľa § 6 nar. čís. 5476/1914 M. E. — čo vysvitá aj z § 27 zák. čl. LXIII/1912 — a pretože prestupok podľa § 6 nar. min. preds. čís. 5476/1914 trestá sa prísnejšie než prestupok podľa § 34 pr. tr. z., je treba v smysle § 95 tr. z. kvalifikovať ako jednotný čin to, že obžalovaný bez povolenia držal krome loveckej pušky a revolveru aj vojenskú karabínu.

Kvalifikovaním činu obžalovaného A. ako dvojnásobného prestupku podľa § 6 nar. min. preds. čís. 5476/1914 M. E. a prestupku podľa § 34 pr. tr. z. spôsobil teda porotný súd vecný zmätok podľa § 385, čis. 1 b) tr. p., ktorý podľa posl. odst. tohoto § treba brať, nakoľko bol v neprospech obžalovaného, do ohľadu z úradnej povinnosti. Preto najvyšší súd pokračujúc podľa 1. odst. § 33 por. nov. kvalifikoval uvedené trestné činy obžalovaného A. ako jeden prestupok podľa § 6 nar. min. preds. čís. 5476/1914 M. E.

Čís. 5791.

Právo domácí kázně podle čeledního řádu ze dne 7. dubna 1866, čis. 11 z. z. pro Čechy, neopravňuje k omezování osobní svobody (§ 93 tr. zák.) čeledi.

(Rozh. ze dne 13. ledna 1937, Zm I 1350/36.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem veřejného násilí podle § 93 tr. z.

Z d ů v o d ů :

S hlediska zmatečků čis. 9a), b) [správně jen 9a)] a 10 § 281 tr. ř. vytýká stížnost, že nalézací soud po právní stránce pochybil, shledav v jednání obžalovaného skutkovou podstatu zločinu veřejného násilí podle § 93 tr. z. a že nanejvýše by tu mohlo jíti o přestupek útisku. Právní námitky stížnosti neobstojí a nejsou ani provedeny po zákonu (§ 288, odst. 2, čis. 3 tr. ř.), pokud stížnost při doličování hmotněprávních zmatečků nevychází z toho, co po skutkové stránce zjistil nalézací soud. To

platí především, pokud stížnost po objektivní stránce namítá, že nešlo o omezování osobní svobody, poněvadž se dotčené osoby do komory uzamkly na klíč samy a chtěly místnost opustiti teprve o 1/2 12. hod. dopoledne, kdy stěžovatel stejně jim otevřel. Při tom stížnost nedbá závazného rozsudkového zjištění, že když stěžovatel po 10. hod. dopol. dveře komory, v níž byly jeho děvečky se svými milenci, zvenčí zatarasil tak, že nebylo možno je otevřít, uvěznění se pokoušeli otevřít dveře a dostat se ven, načež stěžovatel je vyzval, aby násilím dveře neotvírali, že ručí za případné poškození, dále že cizí čeledínové (A. a B.) chtěli o 11. hod. odejít a že stěžovatel, uvolniv o 1/2 12. hod. dveře, nechtěl je pustit, naopak se svým čeledínem se snažil je zadržeti.

Ustanovení § 93 tr. zák. arci předpokládá svémocné věznění člověka, nad nímž pachatel podle zákona žádné moci nepřísluší. Avšak stížnosti nelze přisvědčiti, pokud s tohoto hlediska namítá, že šlo o čeleď obžalovaného a že podle čeledního řádu ze dne 7. dubna 1866, čís. 11 z. z. pro Čechy byl stěžovatel nejen oprávněn, ale i povinen, aby dohlížel nad mravností a chováním čeledi a aby čelil zjištěným nemravnostem. Právo domácí kázně neopravňovalo stěžovatele k tomu, by zjištěným způsobem zasahoval do osobní svobody, zvláště když v příčině A. a B. ani nešlo o jeho čeleď, nýbrž o osoby v poměru k němu cizí. Ostatně ani tu stížnost nevychází ze souhrnu rozsudkových zjištění, podle nichž stěžovatel o návštěvách mužů u děveček věděl již delší dobu a říkal děvečkám, že jim strhne s platu za každou takovou návštěvu 5 Kč za poškození peřin, a podle nichž stěžovatel zatarasiv dveře komory, kde byly děvečky se svými milenci, dále nic nezařídil, zejména nepřivolal sestru jedné z děveček, jak se hájil.

Po subjektivní stránce skutková podstata zločinu podle § 93 tr. zák. nepředpokládá zvláštní zlomyslnost, nýbrž vyžaduje jen vědomí pachatelovo, že bezprávně omezuje jiného na osobní svobodě a že napadený pocituje jeho jednání jako omezení své volnosti v pohybu. Že tomu tak bylo v souzeném případě, nalézací soud ze zjištěných skutečností bezvadně usoudil a stížnost se ani nepokouší dokázati mylnost tohoto úsudku na podkladě všech zjištění, o něž se opírá kladný závěr napadeného rozsudku. Bylo proto zmateční stížnost z části jako po zákonu neprovedenou, jinak jako neodůvodněnou zamítnouti.

Čís. 5792.

Vnikol-li vinník neoprávnene násilím do bytu poškodenej osoby, vyhrážajúc jej pri tom zabitím, nelze túto vyhrážku kvalifikovať samostatne za prestupok podľa § 41 tr. zák. prest.; je absorbovaná už skutkovou podstatou zločinu podľa § 330 tr. zák.

(Rozh. zo dňa 13. januára 1937, Zm III 549/36.)

N a j v y š š í s ú d v trestnej veci pre zločin porušenia domáceho pokoja atď. vyniesol rozsudok, ktorým odmietol zmätočnú sťažnosť obžalovaného; z dôvodu zmätočnosti označeného v § 385, čís. 1 b) tr. p.